

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

35. De Marcellino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

aus Traiectū petijt, vbi reperiens quendā Venerabilem virum nomine Gregorium &c. Presbyterum, sed tunc pro tempore Episcopalis officij in eodem castro (Wiltenburch) vel etiam Parochia Vicarium &c. Vbi intellige S. Bonifacium stante contentione Ecclesiae Traiectensis cum Colonienſi & quod ipse sepe longè abesse cogeretur, substituisse sibi Vicarium Traiecti Gregorium cum subdelegata potestate suae legationis ad defensionē Ecclesiae; ac simul Eobani Episcopi auxiliarium. Quem Gregorium postea dum in Frisiam ultimò pergeret secum assumens Eobanum, in eius locum substituit Ecclesiae Traiectensis fixum Antistitem, adeoque S. Bonifacium vsque ad vltimum vitae administrationem Episcopatus Ultraiectini retinuisse, eidemque immortuum anno 755. vide dissertationes 150. & 151.

Nota 30. teste Guilielmo Heda Baldericus 15. Ultraiectensis Episcopus diuina reuelatione corpus S. Lebuini inuenit & de terra leuatū altiore & honorificē iore loco condidit. Bernulpus 20. eiusdem Ecclesiae Episcopus apud Darentriam instaurauit templum D. Lebuini, vbi & partem Canoniorum ex Ecclesia B. Mariae Traiectensis, (quae S. Saluatoris nunc dicitur) transmisit, assignans ex bonis dictae Ecclesiae, quae admodum opulenta erat, quibus perpetuò illic Deo militarent.

DISSERTATIO XXXV.

De Marcellino.

Nominatus Marcellinus D. Lebuino in partē Apostolici operis ad Isalanos donatus à Gregorio Episcopo etiā in Willibrordiana nauī anno 690. in Frisiae arua aduolauit. Quis dubita bit? ipse Marcellinus sibi

ibi testis est in prologo ad vitam S. Swiberti Gregorio Episcopo suo dicatam.

Crederem equidem, ne hæsitarem, si scriptum illud illibatam fidem teneret & tot vulneribus Alythæ inflic-
tis seipsum non interimeret. Quare pariter sentio Mar-
cellinum illum (alij Marchellum, alij Marchellinum scri-
bunt) qui D. Lebuino ad partes Transisalanæ est socius
adiunctus, non aduenisse in Frisiã anno 690. cum S. Willi-
brordo; superuenisse vero posteriùs, quemadmodum plu-
rimi Apostolis ex Anglia emissis & peregrè prædicantibus
superuenerunt, eratque perpetua communicatio Britan-
norum, qui inter externos laborabant, & eos qui in Bri-
tannia hærebant; quod clarissime cernitur ex litteris S.
Bonifacij qui ipsemet ex Anglia Ultraiectum ad magiste-
rium S. Willibrordi iuit non semel, & rediuit. In senten-
tiam meam me ducunt verba illa Othelgrimi: *Dans ei (Le-
buino) comitem & cooperatorem verbi Dei seruum Domini Mar-
cellinum & ipsum ex Anglorum genere à S. Willibrordo à pueritia e-
nutritum.* Nam ubi enutritus in pueritia à S. Willibrordo
Marcellinus? in Anglia? in Hibernia? certe nec in Anglia,
nec in Hibernia; nam ibidem S. Willibrordusmet puer
& adolescens continuò sub magisterio, sub nutritore egit:
in Anglia, sub Abbate Rhipensi; in Hibernia, alieno solo,
sub Egberto. Sui iuris ibi non erat S. Willibrordus, quo-
modo potuisset enutrire Marcellinum à pueritia? Confir-
matur; quia socij S. Willibrordi omnes erant instituti &
enutriti ab Egberto, non à Willibrordo; omnes pœnè erant
æquales: omnes viri Sancti & industrij (ita socios S. VVil-
librordi nominat Beda) imò in emissionem versus Frisiam,
aliqui erant seniores S. VVillibrordo, vt S. Swibertus;
non ergo ille Marcellinus, qui iter cum S. VVillibrordo
arripuit anno 690. enutritus fuit à pueritia à S. VVilli-

R

bror-

brordo, forsan fuit senior, ad summum enutritus fuit cum S. VVillibrordo, non ab ipso. Satius itaque dicas S. Marcellinum S. Lebuini commilitonem fuisse in pueris enutritum à S. Willibrordo in Episcopio & in scholis Ultraiectensibus iuxta morem istius aevi, quo episcopi summam curam gerebant scholarum & scholarium, praesertim eorum qui ad Ecclesiae ministerium ordinabantur. Pueros recipiebant in Ecclesijs Cathedralibus, quae monasteria appellabantur, quos in omni eruditione & virtute promovebant, eorum opera in Ecclesiae ministerijs utebantur. Idem factum in Ecclesia Ultraiectensi sub S. VVillibrordi cura, sub qua etiam politus est Sanctus VViho postmodum primus episcopus Osnaburgensis. Sane etiam consuevit Britannos ad scholas Episcoporum eos, qui ex Britannia in externas Regiones aduenerant, pueros transmittere, docet Epistola 5, Bonifacij. Quare inter duodecim illos viros Sanctos & industrios à S. Egberto in Frisiam destinatos non numerandus ille Marcellinus siue Marchelmus à pueritia per S. VVillibrordum enutritus & Lebuino cooperarius datus. Accedit ratio: quod si ille Marcellinus in numerum dictorum duodecim venisset, iam Gregorio Pontificante & emittente nonagenarius exstisset. Ast cui facile in animum inducetur hominem senectute grauem, venerabilem, laboribus plurimis per sexaginta annos defunctum, adiungi cooperatorem tanquam minus principalem alteri longe iuniori & quasi praecipuo Actori? potius Lebuinus debuisset Marcellino adiungi. Fuisse aliquem Marcellinum Sancto VVillibrordo *συερχομενον* non coincidas, solum non esse eundem ipsum de quo Hucbaldus & Othelgrimus. Timeo ex homonymia apud Authores ortas esse confusiones. Ipse Ludgerus in Epistola ad Rixfridum Episcopum Ultraiectensem plane insinuat S. Marcel-

Marcel-

Marcellinum S. Willibrordi conuenam & sodalem diuersum esse ab illo qui cum Lebuino in Ifalanos sub Gregorio iuit: nam alios comites & collaboratores illi adscribit nulla facta mentione Lebuini, quam tamen Ludgerum oportuit fecisse si Lebuinus erat principalis operator, quæ admodum eius vita ostendit. Contra, Hucbaldus, Othelgrimus, Commilitones Lebuini nominantes, solius Marcellini meminerunt nullos alios agnoscentes. Apud Ludgerum Marcellinus Dux & caput sociorum: apud Hucbaldum, Othelgrimum, Marcellinus tanquam inferior & accessorius proponitur.

Confirmatur denique nostra opinio ex eodem Hucbaldo, qui ait Gregorium Lebuino adhibuisse socium Marcellinum virum venerabilem, vnum ex discipulis S. Willibrordi. Ast Marcellinus S. Willibrordi comes anno 690. non erat discipulus S. Willibrordi, erat discipulus Egberti, erat Presbyter, vir sanctus & Industrius, erat Coapostolus, cooperatores, collega & confrater S. Willibrordi; alius itaque est ab eo qui Lebuino socius est aditus.

Ad testimonium ex Marcellino ad nauseam citato & citando non opus multis respondere, cum scriptum illud vel nullius vel exiguæ fidei sit. Sanctum Marcellinum SS. Willibrordi & Swiberti Symmistam composuisse stylo eorundem acta, quemadmodum Rixfridus Episcopus affirmat & testatur, admitto: ipsius verò esse quod apud Surium prima Martij & passim sub nomine S. Marcellini producitur, nego. Est longè recentioris & quantum iudico, ad summum ducentorum annorum, quandoquidem nec Becanus, nec Leidensis, nec alij Scriptores ante annū decimum quartum istius textus vnquam recordentur, nū-

R2

quam

quam nominent, citent aut sequantur, ei contraria aliquādo tradant, aliàs procul dubio adeo vetustum & oculatum testem veneraturi, tam celebrem Authorem non ignoraturi qui Hollandiæ, Ultraiecti scrinia diligentissime peruestigarunt.

Vbinam remanserint aut lateant S. Marcellini elucubrationes, ignoratur. A doctis viris toto orbe sunt quæsitæ & quærentur & nondum inuentæ. Existimo ego frequentibus Normannorum excursionibus Germanicas Gallicasque ditones depeculantibus omnino interiisse. Vastā antiquorum monumentorum solitudinem eæ pepererūt, vnde ortæ priscorum actorum extrema ignorantia & incertitudo. Posterius, qui amissā siue obscurata Sanctorum gesta manifestare amarunt, suas meditationes, probabiles cogitationes in medium adduxerunt, sua glossemata vendiderunt: aut dum ex varijs ea colligere & concinnare studuerunt, vbi nominum locorumque similitudinem inuenēre, vna eademque reputantes cum diuersa essent, mirum chaos inuexerunt, additis celebrium Authorum speciosis titulis; quod sæpe citatæ vitæ S. Swiberti sub nomine S. Marcellini euenisse, omnino persuasum habeo; vt merito recolamus illud doctissimi Molani tractantis vitam S. Odiliæ Gallobrabantæ (quæ procul dubio commixta est ex vita Odiliæ, potius Adeliæ, Brabanticæ & Odiliæ seu Othiliæ Germanicæ) aientis: *Debemus hoc frequentibus vastationibus, & potissimum iusto Dei iudicio quod quorundam Sanctorum vitæ historia prorsus interciderit, & quorundam probabiliter tantum exstet. De quibus tum certam demum habebimus notitiam quando cum eis facie ad faciem Dominum videbimus.* In Natal. SS. Belgij 30. Iunij.